

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Márie Šramkovej, členov senátu JUDr. Ľubora Šeba a Mgr. Miroslava Šestáka, v právnej veci navrhovateľa **Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava**, Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, proti odporcom **1) Slovenská republika – Obvodný úrad v Bratislave**, Bratislava, Staromestská č. 6, **2) LOCUS PLUS, s.r.o.** so sídlom v Bratislave, Dr. Vl. Clementisa č. 10, zastúpený spoločnosťou IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Šoltésovej č. 2, **o určenie vlastníckeho práva k pozemkom**, vedenej na Okresnom súde Bratislave II pod sp.zn. 52 C 54/2010 na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2014 sp.zn. 14 Co 363/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Odporcom 1) a 2) sa trovy dovolacieho konania nepriznávajú.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 28. marca 2011 č. k. 52 C 54/2010-259 určil, že vlastníkom pozemkov registra „C“ v katastrálnom území N., parc. č. 15344/11 – zastavené plochy a nádvoria o výmere 326 m², parc. č. 15344/32 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 m², zapísaných na Liste vlastníctva č. X. je navrhovateľ. Trovy konania navrhovateľovi nepriznal. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že uvedené pozemky prešli do vlastníctva štátu a boli v správe národného

výboru. Sporná bola skutočnosť, či majetok štátu prešiel do vlastníctva obce (navrhovateľa) podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov. Bolo preukázané, že pozemky, ktoré sú predmetom konania, dočasne spravoval národný výbor. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že k predmetným pozemkom nevykonávala k 24. novembru 1990 právo hospodárenia žiadna štátna organizácia, ktorej predmetom činnosti bola poľnohospodárska výroba. Predmetné pozemky v zmysle § 59 Hospodárskeho zákonníka dočasne spravoval okresný národný výbor. Dospel k záveru, že k nehnuteľnostiam (pozemkom) mal k 24. novembru 1990 právo hospodárenia Národný výbor Bratislava II, ako to má na mysli ustanovenie § 2 Zákona o majetku obcí, na území ktorého sa predmetné pozemky nachádzali a tieto nehnuteľnosti teda prešli na základe § 2 ods. 1 tohto zákona do vlastníctva navrhovateľa. Konštatoval, že odporca 1) sa nikdy nestal vlastníkom predmetných pozemkov, nemohol ich kúpnu zmluvou ani previesť na odporcu 2), ktorý úkon od počiatku bol postihnutý absolútnou neplatnosťou. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., navrhovateľ trovy nežiadal.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. mája 2014 sp.zn. 14 Co 363/2012 na odvolanie odporcov 1) a 2) rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol. Zároveň opravil rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 28. marca 2011 č.k. 52 C 54/2010-259 v dátume vyhlásenia rozsudku, ktorý bol 28. marca 2012 (v rozsudku uvedený rok 2011), odporcovi 1) nárok na náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi 2) trovy konania vo výške 99,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 773,77 Eur. Uviedol, že základom sporu bol výklad určujúcej právnej normy v predmetnom spore – ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb., v zmysle ktorého do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutelností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom na území ktorých sa nachádzajú, a to konkrétne význam a obsah pojmu „právo hospodárenia národným výborom“. Hospodárenie vo všeobecnosti znamená účelné zaobchádzanie s vecou, či javom. Odvolací súd vychádzal pri svojich záveroch predovšetkým zo zámeru zákonodarcu vyjadreného v pôvodnom komentári k tomuto zákonu, ktorí predložili odporcovia (č.l. 200 spisového materiálu.. Dočasnú správu podľa zákona č. 278/1993 Z.z. nie je možné zamieňať s právom hospodárenia (resp. pred rokom 1988 so správou národného majetku), jednoznačne veci v dočasnej správe neprešli ex lege do vlastníctva obcí. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné dôsledne rozlišovať medzi dočasnou správou majetku a hospodárením. Pod dočasnou správou je

potrebné rozumieť činnosť smerujúcu k ochrane a udržiavaniu zvereného majetku, pod hospodárením treba rozumieť aj využívanie majetku na jeho hospodársky účel smerujúci k jeho zveľadeniu a zisku. Hospodárenie je tak možné len v režime trvalej správy a predpokladá, že účel zvereného majetku je v súlade s predmetom činnosti správcu, ktorý ho má nielen chrániť, ale aj využívať ho na vlastné hospodárenie a podnikanie. K prechodu sporných pozemkov ex lege na navrhovateľa nemohlo dôjsť, pretože boli iba v dočasnej správe národného výboru, ktorý s týmto majetkom nehospodáril.

Proti tomuto rozsudku včas podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie súdu druhého stupňa zmenil a žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovel. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie videl v názore odvolacieho súdu, v zmysle ktorého k prechodu sporných pozemkov ex lege na navrhovateľa nemohlo dôjsť z dôvodu, že boli len v dočasnej správe národného výboru, ktorý s týmto majetkom nehospodáril. Nestotožnili sa s posúdením veci odvolacieho súdu, že išlo o majetok v dočasnej správe. Zákon č. 138/1991 Zb. nehovorí o správe trvalej, či dočasnej. Ide len o to, či správa existovala a trvala ku dňu účinnosti osobitného zákona. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8 Sžo 68/2008 a sp.zn. 3 Cdo 7/2002. Je toho názoru, že nehnuteľnosti tvoriace predmet súdneho sporu prešli podľa § 2 ods. 1 a 7 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí k 1. máju 1991 do majetku hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, nakoľko išlo o nehnuteľné veci majetku Slovenskej republiky, veci, ku ktorým patrilo k účinnosti zákona č. 369/1990 Zb., t.j. k 24. novembru 1990 právo hospodárenia národného výboru. Zákon nevyžaduje preukázanie trvalej správy a ustálená súdna prax to potvrdzuje.

Odporca 2) vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa žiadal, aby dovolací súd zamietol dovolanie navrhovateľa. Navrhovateľ v priebehu doterajšieho konania žiadnym spôsobom nepreukázal, že by jemu, resp. toho času národnému výboru do účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, t.j. k 24. novembru 1990 vzniklo právo hospodárenia k pozemkom, a teda že bola splnená podmienka nevyhnutná na prechod vlastníckeho práva k pozemkom ex lege zo štátu na navrhovateľa. Navrhovateľ v konaní sa snaží poprieť nevyhnutnosť historického výkladu pri aplikácii rozhodných ustanovení zákona č. 138/1991 Zb. pre výklad pojmu právo hospodárenia a pre následné posúdenie prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec podľa zákona č. 138/1991 Zb., nerozlišuje dva samostatné inštitúty, a to správu majetku (právo hospodárenia) a dočasnú správu majetku. Ak zákon č. 138/1991

Zb. pre prechod pozemkov zo štátu na obec stanovuje existenciu práva hospodárenia k pozemkom, pričom bližšie tento pojem nedefinuje, nemožno dôjsť bez ďalšieho k záveru prezentovanému navrhovateľom, že zákon č. 138/1991 Zb. nerozlišuje právo hospodárenia z hľadiska jeho dočasnosti alebo trvalosti. Historickým výkladom tohto pojmu možno dôjsť k záveru, že právo hospodárenia je totožným pojmom s pojmom správy majetku (ako správou nad majetkom štátnou organizáciou, ktorej tento majetok slúžil na plnenie jej úloh) a súčasne absolútnym odlišným inštitútom od inštitútu dočasnej správy. Inštitút dočasnej správy sa uplatňoval len za abstinencie práva hospodárenia, teda v prípadoch, kedy žiadna štátna organizácia ku konkrétnemu majetku nemala právo hospodárenia (majetok nebol pridelený žiadnej štátnej organizácii, aby je slúžil na plnenie jej úloh – jednalo sa o majetok nepridelený alebo nevyužiteľný, resp. dočasne nevyužiteľný). Z hľadiska správy majetku existovali teda dve samostatné kategórie majetku vo vlastníctve štátu, a to majetok, ku ktorému bolo priznané právo hospodárenia (správa majetku) konkrétnej štátnej organizácii, čo muselo priamo vyplývať z právneho úkonu alebo úradného rozhodnutia a zvyšný majetok, ku ktorému žiadnej štátnej organizácii právo hospodárenia neprináležalo a ktorý zo zákona len dočasne spravovali okresné národné výbory. Navrhovateľ doteraz v konaní nepredložil žiadnu listinu – právny úkon alebo úradné rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by k pozemkom prináležalo právo hospodárenia. Samotné skutkové zistenie súdom prvého stupňa, že predmetné pozemky v zmysle § 59 Hospodárskeho zákonníka dočasne spravoval okresný národný výbor len potvrdzuje, že k pozemkom neexistoval právny úkon alebo úradné rozhodnutie, ktoré by priznávalo právo hospodárenia okresnému národnému výboru. V tejto súvislosti poukázal na Metodický návod na spracovanie registra obnovenej evidencie pozemkov Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky, najmä prílohu č. 7 návodu, ako aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2003 sp.zn. M Cdo 55/2001 a z 25. septembra 2002 sp.zn. 4 Cdo 46/2001.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom posudzuje podľa ich obsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolací súd nezistil, že by konanie bolo postihnuté niektorou z vyššie uvedených väd v zmysle § 237 O.s.p.

Navrhovateľ v dovolaní tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu

pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z obsahu dovolania vyplýva, že navrhovateľ tento dovolací dôvod vyvodzuje z nesprávnosti právnych záverov odvolacieho súdu, v zmysle ktorých k prechodu sporných pozemkov ex lege na navrhovateľa nemohlo dôjsť z dôvodu, že boli len v dočasnej správe národného výboru, ktorý s týmto majetkom nehospodáril. Nestotožňoval sa s posúdením veci odvolacieho súdu, že išlo o majetok v dočasnej správe.

Dovolací súd poukazuje na to, že v spore, v ktorom sa navrhovateľ domáha kladného určenia svojho tvrdeného vlastníctva zaťažuje ho dôkazné bremeno, t.j. povinnosť tvrdenia, akým titulom svoje tvrdené vlastníctvo nadobudol. Navrhovateľ odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zo zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, t.j. že vlastnícke právo na neho prešlo zo zákona.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí účelom tohto zákona je ustanoviť, ktoré veci z majetku Slovenskej republiky prechádzajú do vlastníctva obcí a upraviť majetkové postavenia hospodárení obcí s ich majetkom.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutel'nosti patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu (zákon č. 369/1990 Zb. účinný od 24. novembra 1990) právo hospodárenia národným výborom, na území, ktorých sa nachádzajú.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že pozemky, ktoré sú predmetom žalobného návrhu podľa pozemkovo knižnej vložky č. 12018, vlastnícky patrili vlastníčke K. R., ktoré boli skonfiškované.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 279/1949 Zb. o finančnom hospodárení národných výborov, správu národného majetku národnému výboru zveroval a odnímal, a to bez náhrady, príslušný ústredný úrad po dohode s ministrami vnútra a financií, poprípade dohliadací národný výbor podľa ich splnomocnenia. Rovnakým spôsobom mohli byť národnému výboru uložené obmedzenia vo výkone takej správy. Podľa § 31 ods. 2 citovaného zákona týmito ustanoveniami ale neboli dotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a majetku získanom pre účely pozemkových reforiem. Obdobne aj vládne nariadenie

č. 90/1950 Zb. v § 6 ods. 6 ustanovil, že právnou úpravou o správe národného majetku národnými výbormi zostali nedotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a o majetku získanom na účely pozemkových reforiem, ktorý im bol zverený do dočasnej správy, kým sa o ňom definitívne nerozhodne.

Podľa § 1 vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem, pôdohospodársky majetok, ktorý štát nadobudol podľa predpisov o konfiškácii a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku alebo podľa predpisov o pozemkových reformách a ktorý sa doteraz podľa týchto predpisov nepridelil a nie je v správe organizácii štátneho socialistického sektora, spravujú okresné národné výbory, v obvode ktorých je tento majetok a to podľa predpisov o správe národného majetku (vládne nariadenie č. 81/1958 Zb. o správe národného majetku, vyhláška č. 205/1958 Ú. l. (Ú. v.), ktorou sa vykonáva vládne nariadenie správe národného majetku). Podľa § 3 uvedenej vyhlášky, výkonný orgán okresného národného výboru ihneď zistí majetok, ktorý podľa tejto vyhlášky spravujú okresné národné výbory a pri nehnuteľnom majetku navrhne pozemno-knižnému súdu pozemno-knižné usporiadanie s odvolaním sa na túto vyhlášku. Predpokladom prechodu poľnohospodárskych pozemkov do vlastníctva obcí je existencia práva hospodárenia, ktoré patrilo národnému výboru k rozhodnému obdobiu, t.j. účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení k 24. novembru 1990. V zmysle citovaného ustanovenia zákona č. 279/1949 Zb. národný výbor spravovali národný majetok zverený do ich správy príslušným ústredným orgánom po dohode s ministrami vnútra a financií. Týmito ustanoveniami však neboli dotknuté právne predpisy o majetku skonfiškovanom. Tento majetok však národné výbory nemali v trvalej správe a teda im mohol byť zverený len do dočasnej správy v zmysle vyhlášky č. 507/1950 Ú. v. Do trvalej správy národných výborov mohol prejsť až po 1. septembri 1959 v zmysle vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. o správe neprideleného poľnohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem. V prípade zapísania takýchto pozemkov v pozemkovej knihe na Československý štát v správe ONV odbor poľnohospodárstva; národné výbory ich mali k 24. novembra 1990 iba v dočasnej správe a preto neprešli do vlastníctva obcí. Teda takýto majetok mohol prejsť do trvalej správy národných výborov zásadne až po 1. septembri 1959, a to podľa vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR zo dňa 12. augusta 1959 o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem, na základe individuálneho právneho aktu, ktorý by mal predchádzať prechodu tohto majetku do trvalej správy národných výborov a uznesenia Ludového súdu v Bratislave, podľa ktorého výroku

súd povolil na základe právoplatného konfiškačného výmeru a rozhodnutia príslušného správneho orgánu, resp. prídelovej listiny, v pozemkovej knihe zápis vlastníckeho práva pre Československý štát v trvalej správe príslušného národného výboru.

V neskoršom období dočasnú správu vedeného majetku riešila vyhláška č. 86/1977 Zb. o dočasnej správe národného majetku (§ 1 ods. 2 písm. i/) nahradená vyhláškou č. 61/1986 Zb. o dočasnej správe národného majetku, ktorá bola účinná v čase prijatia zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Aj keď vo vyhláške č. 61/1986 Zb. v odkaze platnom pre predmet a rozsahu úpravy podľa § 1 ods. 2 písm. i/ nie je uvedený konfiškačný zákon, ako to bolo vo vyhláške č. 86/1977 Zb., je zrejmé, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na pozemky, ktoré tvoria nepridelený pôdohospodársky majetok nadobudnutý z pozemkových reforiem. Na základe uvedeného, ak išlo o dočasnú správu národných výborov, nie je možný prechod vlastníctva na obec riešiť zákonom č. 138/1991 Zb., nakoľko neboli splnené zákonné podmienky (právo hospodárenia v prospech národného výboru). Dňa 1. mája 1991, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, jeho účelom bolo ustanoviť, ktoré veci z majetku Slovenskej republiky prechádzajú do vlastníctva obcí a upraviť majetkové postavenie a hospodárenie obcí s ich majetkom. Podľa § 2 ods. 1 tohto zákona do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, ku ktorým patrilo ku dňu 23. a 24. novembra 1990 právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú. Nehnuteľný majetok štátu v dočasnej správe podľa citovaných predpisov nespĺňa podmienky prechodu do vlastníctva obce v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. Majetok bol v dočasnej správe až do dňa účinnosti zákona o správe majetku štátu, t.j. do 1. januára 1994, kedy citovaným zákonom bola zrušená vyhláška č. 61/1988 Zb. a v zmysle § 5 zákona č. 278/1993 Z.z. takýto majetok štátu prešiel do správy Obvodného úradu Bratislava. Správu nehnuteľného majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky bez konkrétneho správcu teda upravil až zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu s účinnosťou od 1. januára 1994 v § 5, podľa ktorého majetok štátu, ktorý nemá žiadneho správcu, spravuje obvodný úrad, v územnej pôsobnosti ktorého sa nehnuteľnosť nachádza. Podľa § 5 zákona č. 278/1993 Z.z., ak osobitný predpis neustanovuje inak, majetok štátu, ktorý prešiel do vlastníctva štátu podľa osobitného predpisu, v danom prípade podľa predpisov o konfiškácii a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku, alebo podľa predpisov o pozemkových reformách a ktorý sa doteraz podľa týchto predpisov nepridelil a nie je ani v správe organizácii štátneho socialistického sektora, nie je v správe žiadneho správcu, spravuje dočasný správca, ktorým je obvodný úrad v sídle kraja, ktorého v územnom

obvode sa takýto majetok nachádza. Predmetný majetok do trvalej správy mohol prejsť až po 1. septembri 1959 v zmysle vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem. V prípade nepridelenia takýchto pozemkov národné výbory ich mali k 24. novembra 1990 iba v dočasnej správe, a preto neprešli do vlastníctva obcí. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 28. apríla 2003 sp.zn. M Cdo 55/2001, z 25. septembra 2002 sp.zn. 4 Cdo 46/2001.

Navrhovateľ nijakými dôkazmi nepreukázal, že pozemky, ktoré sú predmetom konania mu boli zverené do trvalej správy.

Najvyšší súd súhlasí s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu a poukazuje naň v celom rozsahu. Odvolací súd správne poukázal na to, že pokiaľ ide o odklon v neskorších rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nie sú známe dôvody z akého dôvodu k tejto zmene došlo, ako ani v týchto rozhodnutiach sa súd nevyporiadal so skoršími rozhodnutiami. V tejto súvislosti poukazuje dovolací súd aj na stanovisko Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky z 25. januára 2010 (č.l. 78) k vlastníctvu neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem, ktoré prezentuje, že v danom prípade išlo o dočasnú správu národným výborom, k prechodu vlastníctva na obce zákonom č. 138/1991 Zb. neprišlo, lebo neboli splnené zákonné podmienky (právo hospodárenia v prospech národného výboru). Obec musí preukázať, že organizácia, ktorá zákonom č. 138/1991 Zb. prešla do jej pôsobnosti, mala k nehnuteľnosti tvoriacej nepridelený poľnohospodársky majetok nadobudnutý z pozemkových reforiem právo hospodárenia. Vo všetkých ostatných prípadoch zostávajú pozemky vo vlastníctve štátu v správe príslušného obvodného úradu, pokiaľ na základe iných predpisov alebo prevodom neprešlo vlastníctvo na inú osobu. Odvolací súd preto správne vychádzal zo zámeru zákonodarcu, ktorý bol vyjadrený v pôvodnom komentári k zákonu č. 138/1991 Zb. Tomuto záveru zodpovedá aj Metodický návod na spracovanie registra obnovennej evidencie pozemkov spracovaný Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky, prílohy č. 7, ktorá korešponduje aj s vyššie uvedeným stanoviskom Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky. Dovolací súd na základe uvedeného je toho názoru, že krajský súd správne právne vec posúdil.

Pretože rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) správny a nebolo ani zistené, že by rozsudok odvolacieho súdu

bol postihnutý vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V odvolacom konaní úspešným odporcom 1) a 2) vzniklo právo na náhradu dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý v dovolacom konaní úspech nemal (§ 243bods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd odporcom 1) a 2) nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo tieto nežiadali.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. marca 2016

JUDr. Mária Š r a m k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová